

Miros, Portret

Kelnereczka z Caf Milet

z twarzą &#amp;#347;liczną jak &#amp;#347;więty obrazek
&#amp;#347;miała się, &#amp;#347;miała się, &#amp;#322;
kiedym pobladł, a potem rozmarzył
Woalką z dymu przystrojona
zza horyzontu spitych łbów
z bukiem piw, no niech ja skonam,
frunę&#amp;#322;a do mnie jak na &#amp;#347;lub
Krew się w rossę zmieniła (w to wierzę)
gdym jej kontur wykradał przestrzeni
miękkim węglem na szrajbpapierze
zwykły kontur, a nie z tej Ziemi
Już ją miałem, już z ręki mi jadł
jużem szczupłych czuł bioder wachlarze
nagle łza napęczniała i spadła
nie dziwcie się, są takie twarze
Miła wybacz, znów żal mnie zamroczył
twoją twarz szpecę sznytem węgielnym
i rozcieram twe usta i oczy
niedbałym ruchem ręki.